

HORDALAND STATSADVOKATEMBETER

Det Kgl. Helse- og Omsorgsdepartement
Postboks 8011 Dep.
0030 OSLO

Deres ref.:20060447

Vår ref.:06/121- ESN/etj
623

29. september 2006

HØRING – RAPPORT OM ULIKE SAKKYNDIGERKLÆRINGER HELSEPERSONELL AVGIR TIL JUSTISSEKTOREN (GRAVER-RAPPORTEN)

Det vises til høringsbrev av 14. juli 2006 vedr. Graver-rapporten.

Arbeidsgruppen har avgrenset sitt arbeid mot erklæringer og attester til bruk som bevis i rettssak og attester og erklæringer som innhentes under etterforskning. Det er denne type bruk av attester og erklæringer fra helsepersonell påtalemyndigheten oftest gjør seg nytte av. Uttalelse herfra vil følgelig bli begrenset. Innenfor arbeidsgruppens mandat, finner statsadvokatene i Hordaland det naturlig å kommentere bruk av attester og erklæringer fra helsepersonell i forbindelse med parter, vitner eller siktedes uteblivelse fra retten, samt i forbindelse med spørsmål om soningsutsettelse og benådning.

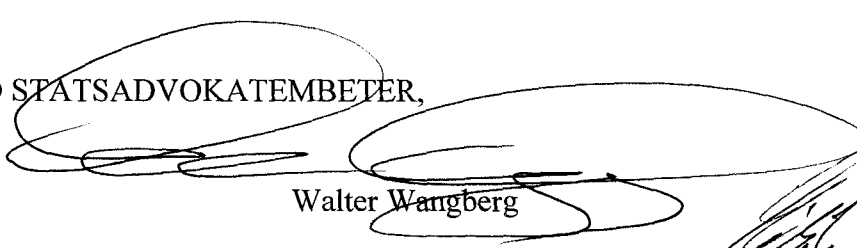
For utforming av erklæringer i de nevnte forbindelser, har arbeidsgruppen gitt forslag til standardiserte skjema jfr. rapportens punkter 6.3.1 og 6.3.2 (det siste både for soningsutsettelse og benådning). En finner intet å bemerke til skjemaenes utforming og tiltrer forslaget. Alt for ofte ser en vage og til dels intetsigende erklæringer om at tiltalte/vitnet "ikke er i stand til å møte" uten ytterligere utdypning. De foreslåtte skjema vil bidra til å få det aktuelle helsepersonell til å grunngi sine standpunkt og muligens også gi dem en større mulighet til å stå imot eventuelt press fra pasienter.

Det er under pkt. 6.3.2 foreslått sentralisert behandling av spørsmål om soningsutsettelse. En vil herfra betrakte dette som ideelt i utgangspunktet, men formentlig kun gjennomførlig i store byer. Det er pr. i dag kun de største politidistriktene som har knyttet politilege til seg. For Hordaland politidistrikt, som har politilege, skal det imidlertid bemerkes at nedslagsfeltet for politidistriktet er hele Hordaland fylke og avstand fra utkant til Bergen Sentrum er forholdsvis stor. Om en skal begrense adgangen til å gi attester i benådningssøknader/soningsutsettelsessaker til et fåtall sentrale instanser evt. bare i én instans i Norge, vil avstand mellom søker og den som skal gi uttalelse bli så stor at gjennomføringen av forslaget kan bli svært vanskelig. I slike saker der spørsmål om soningsutsettelse eller benådning skal begrunnes i den domfeltes helseforhold, vil under enhver omstendighet behandlende helsepersonells uttalelse måtte sies å være nødvendig. I slike tilfeller vil en og måtte kunne forvente at skjemaets pkt. 8 utfylles utførlig av behandlende helsepersonell. En sentral kommisjon (for eksempel Den rettsmedisinske kommisjon) eller lignende, til

etterfølgende gjennomgang av erklæringen og eventuell innhenting av journalopplysninger, vil kanskje kunne utgjøre den "second opinion" som beskrives i pkt. 5.6.2.2. vedr. benådning.

Hensett til arbeidsgruppens avgrensning som ovenfor nevnt, finner en ikke grunn til å gå inn på rapportens øvrige forslag.

HORDALAND STATSADVOKATEMBETER,

Walter Wangberg

Eirik Stolt-Nielsen